

[Nør Christensen]

jeg havde nær sagt frækheder og uforskammetheder vælter ned fra fremskridtspartiets side.

Man hører ikke engang efter, hvad der bliver sagt, og det er endnu mere beklageligt. Jeg hørte bl.a., at hr. Dohrmann sagde, at ministeren for offentlige arbejder havde taget æren. Jeg hørte det stik modsatte. Jeg ved ikke, om hr. Dohrmann er i stand til at citere, på hvilken måde ministeren tog æren, men o.k., man kan forvente alt fra den kant.

Det er ikke det, der bringer mig herop. Det, der bringer mig på talerstolen, er den nedladende holdning, hr. Dohrmann har til et af folketingets udvalg. Jeg synes, det er intet mindre end en direkte uforskammethed at sige, at folketinget bare henviser sagen til udvalget for forretningsordenen. Det er nedladende. Det er en frækhed. Det er en uforskammethed.

Det er det samme for så vidt angår bemærkningen om at dække over hinanden: det er en frækhed. Det er nedladende, og det er uforskammet. Vi står her med en beretning, der fylder omkring 1.000 sider, og som klarlægger fejl og mangler, og hr. Dohrmann tillader sig at sige, at der er nogle, der dækker over hinanden.

Kunne vi, hr. Dohrmann, ikke få en forklaring på de påstande, man her fremkommer med? Det ville være nyttigt, men jeg forventer det naturligvis ikke, for hr. Dohrmann er ikke i stand til overhovedet at høre efter.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Hr. Dohrmann er vist et af de ganske få mennesker i dette land, der kunne finde på at beskyldte VS for at være sammenspist med regeringspartierne og socialdemokratiet.

Jeg vil gerne høre, hvad det egentlig er, hr. Dohrmann mener folketinget skal gøre. Jeg forsøgte faktisk meget opmærksomt og flittigt ind imellem alle skældsordene fra hr. Dohrmanns side at finde ud af, hvad det er, hr. Dohrmann foreslår folketinget skal gøre, og jeg vil da gerne bede hr. Dohrmann om at komme herop og fortælle, hvad hans forslag er.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Det skal jeg meget gerne svare VS på og også gerne indrømme, at det burde jeg have sagt straks.

Vi har en række ministre, og vi har en ministeransvarlighedslov. Disse ministre har selvfølgelig ansvaret inden for hver deres område. Og hvis der sker uregelmæssigheder, skal ministrene selvfølgelig stå til ansvar for de ting, der forekommer, og det er det, folketinget sørger for ikke sker. Som eksempel nævner jeg, at hvis en almindelig borger i dette land begår selv den mindste forseelse, så falder fars hammer, og så går retsmaskineriet i gang. Men kommer man højt nok op, så renvasker man hinanden. Det er nøjagtigt det, der sker – og det er også et svar til CDs ordfører, som nævner, at jeg har talt nedladende om udvalget for forretningsordenen – ved at henvise en sådan sag til udvalget for forretningsordenen, nemlig at partifæller sidder og vurderer partifæller. Det stoler jeg i hvert fald ikke på, og jeg føler mig yderst utryg ved det. Jeg synes, folketinget over for offentligheden i det mindste burde have ladet de ministre, som har haft ansvaret i de pågældende perioder, få deres sager vurderet, selvfølgelig ikke af folketinget, men af instanser uden for dette hus. Så kunne både folketinget og befolkningen have følt sig langt mere trygge end nu, hvor det ender med, at det hele bliver begravet, uanset hvor meget man har accepteret af forsømmelser og uregelmæssigheder.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Nu nævnte hr. Dohrmann ikke rigsretten, men talte om, at de tidligere ministre skulle have deres sager vurderet af instanser uden for dette hus.

Jeg vil gerne spørge hr. Dohrmann, om det er rigsretten, han tænker på, eller om det er andre instanser uden for dette hus. Kommissionsdomstolen er for så vidt også en instans uden for dette hus. Det var det første, jeg gerne ville spørge hr. Dohrmann om.

Det andet, jeg vil spørge hr. Dohrmann om, er: hvad skal disse tidligere ministre egentlig anklages for?

For det tredje vil jeg gerne spørge, om hr. Dohrmann ikke anerkender det princip, som vi i øvrigt har, og som er et udmærket princip, nemlig at man ikke rejser tiltale mod